

Säh siin on teile mõlemile ja mõni kopik veel pudeli mõdu tarwis, noh küll ma teiega aias kofu saan.

Kas Kaasitus siis aid on?

Ma arwan, jesi muidu jooksib iga üks ilma hinneta mangu juurde, aga meie läheme warsti ära.

Minge lapsed peale, ütles isa, meie jõeme kodu, aga tulge teil lümme kodu, ärge tühje asjade peale raha raisage.

Meeta siin on üks rubla, ostke selle eest mõni rät ehk muud, oled ju päris peremehe tüter ja sinu peale waadatakse igal pool suurel silmil, aga ärge tühja palja eest raha wälja ante.

Täna isa, isamaa eest wõib mõni kopik kulutada, paari sülle ja linaid kingin ka peale lauba.

Mina tahan siis weikse rätti lasti kintsi ütles Enno.

Kingi see rät last parem Salmele, ma tean temal ei ole niisugust, ja teed teije jälle.

Ma olen teda isamaa altariile ohwerdanut ja Salme wõib teda sealt lunastada — — on ka temale liiga weikene, ma luban ilusama temale tulewal talwel teha.

Digu siis, aga ma oleks teda Salmele soowinut, on ju wäga ilus last.

Poole tunni pärast läkswad wend ja õde Salme maja poole, mis werst maad eemal seisis.

Salme tuli neile tee peal wastu, tenas Gesti riides.

Enno lunastas, Salme nägu oli täna ime kena, iga tüf tõmbas teda wäega enda külge ja weel enam, kui Salme lasti wäga kiitis. Oleks mull niipalju raha, ostaks ma ta endale, aga lähed wist mõne rubla maksma.

Saab näha, mis isamaa pojad tema eest pakuwad.

Mitme suguse naljatuse kõnedega, mis isearanis Meeta suust jooksis jõutiwad platsile.

Wäga ilusas kohas olid nõõrid puie ümber tõmmatud, et rahwas eemal hoida, ja ühest kohast lasti inimesi sisse.

Wäga lõbus oli näha, et keegi nõõride taha ei jäenud ilma hinnata kuulama.

Geste mängiti, lauldi peeti weikene lõne ja siis tuli asjade müimine oksjoni wiisil.

Siin on üks ilus rätikute last hõikas oksjoni widaja, kes pakub?

Üks rubla, kaks, kolm, wiis ütles wiimaks õpetaja kuus hõikas üks päris peremees, üheksa üks mõisa rentnik kümme täis ütles üks mõisawidaja, tosin täis hüdis Enno klm peale selle, weel wiis ja nõnda makseti 20 rubla lasti eest, mis kolm rubla wäärt oli. Hurrah, hüdis rahwas istjale, kes Gestiugust mõisa widaja oli.

Rahju, et ta läest ära läks, kurtis Salme.

Ole rahul, ütles Meeta, küll tuleb aeg kus weel rarema saad. Nõnda makseti head hinda ja mitmed asjad kingiti jälle tagasi ja müüdi uueste. Wiimaks tuli tans, ja Enno keerutas Salmega lõige enam. Lõige enam rõõrustas rahwas, et ka õpetaja nende rõõmust osa wõttis, aga ka mittu neid olid omad südamed laotanud ja nende hulgas ka Meeta ja Salme.

Enno ei lahkunud Salmest tubugi, kui oleks ta kurnut, et mõni teda ära nopib ja nõnda sama lipitses Saare Hindrik Meeta ümber ja Meeta teadis rauda õigel ajal taguda.

Saare Hindrik oli noor päris peremees, kes oma waewa ja teenistuse läbi maja pea peale oli olnut ja selle loht weel ilusama koha peal seisis, kui Meeta isal. Ta oli teda igawidi kaunistanut ja loodus lõbustas puie ja jõe läbi teda weel enam. Siin wõis küll laulda: Ilus oled isamaa! Rakstuhat rubla oli ta wälja maksnud ja tubat weel wõlga, suur ei olnud Saare loht mitte aga ütlemata kena.

Kas wõin tulewal talwel diis sinu wärawasse sõita, küsis ta ühel tantu wabel Meetalt?

Kui wanemad selle wasta ei ole, siis Jumala nimel, ütles Meeta, aga meie pulmad peawad talwel enne Jaani olema.

Siis tulen ka enne Jaani kotsja, mina ei sallu pitta peidmehe aega awalikult. — Weel suruti kord kätt ja keegi ei saanut aru, et lõbus Meeta Hindriku jagu oli.

Kodu minekul aga wedas tee neid ühele poole ja Saare Hindrik palus Ennelt ka ühes tulla wõida.